

Derde cd van Groningstalige countryzanger

Will Stevens, n drokke vogel

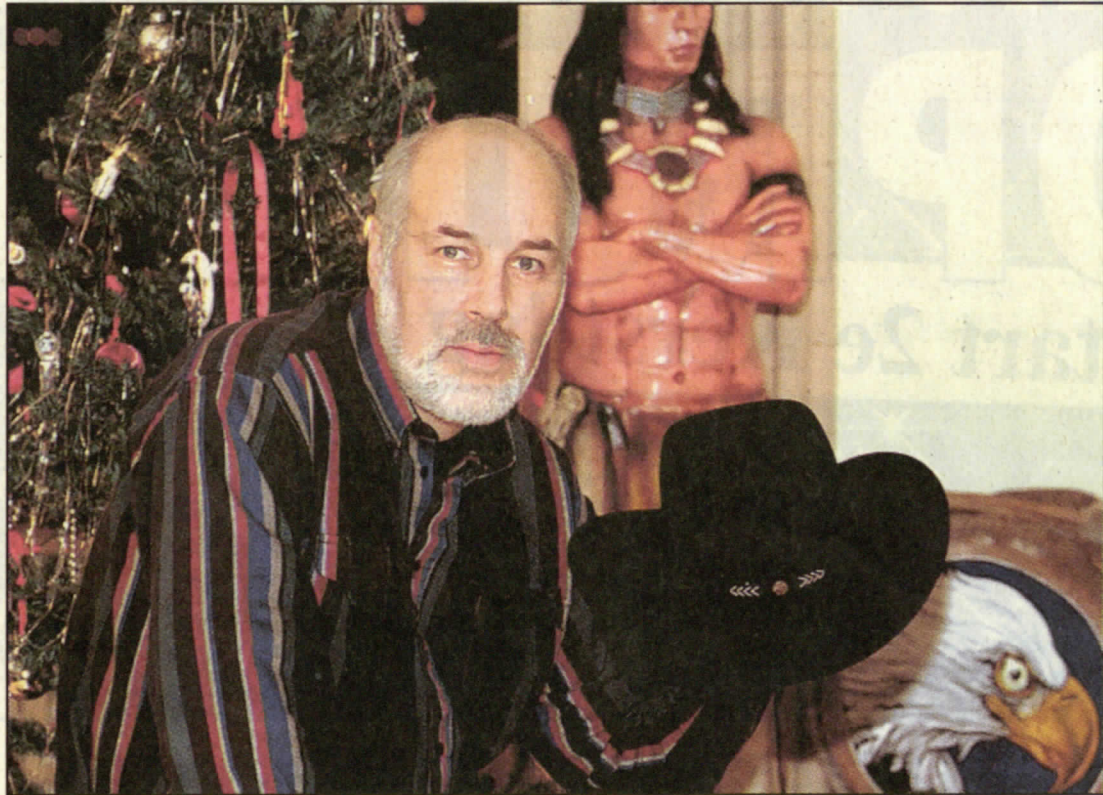
Verbaasd zag hij als jongetje de maan en de sterren. Will Stevens bewonderde in de nachten van zijn jeugd het ongrijpbare, grootse heelal. En eigenlijk wil de 51-jarige countryzanger uit Stadskanaal zich nog steeds een telescoop aanschaffen. Maar de dagen zijn al zo goed gevuld. De geboren 'Bunermonder' is geen dromerig type. Meer een doener. Of in eigen woorden: 'n drokke vogel'. De werkvoorbereider bij het werkvoorzieningschap Wedeka bracht tussen de bedrijven door een derde cd uit. 'Deukies in mien haart' ligt sinds veertien dagen in de schappen.

Het is de derde soloplaat binnen zes jaar en opvolger van *Schreven in n boom* uit 1991 en het twee jaar geleden verschenen *Twaispoor*. Het jongste album van Will Stevens is qua sfeer te vergelijken met het debuut. De voorlaatste was een vlot klinkend geheel en - getuige de titel - ook op twee gedachten hinkend met Engels- en Groningstalige nummers. *Deukies in mien haart* is weer in zijn moerstaal: Groninger country & western in een oplage van duizend exemplaren, uitgegeven door Maura Music uit Zuidbroek.

Door **Herman Sandman**

Veertien nummers bevat de plaat, variërend van vierstemmig a capella (*De Lindeboom*), swing (*De tinde puult uut*), luisterliedjes (*Joa, dou moar gewoon*, *Deukies in mien haart*), een duet met 'collega' Monika Vegt uit Beerta (*Bliefaaltied bie mie*) en zelfs een wiegeliedje: *Tied veur de moan*. De maan is overigens helder aanwezig, want ook *De moan boven t Grunningerlaand* beschrijft het tot de verbeelding sprekende hemellichaam. Een verlate knipoog naar zijn jeugd, al schreef Stevens het niet zelf.

Het componeren wordt wel vaker aan andere creatieve breinen overgelaten. De verhouding is ongeveer half-om-half. *Ain leste keer* en *Joa, dou moar gewoon* zijn van de zanger zelf, de rest is van Harro Wimmenhove, Janderman van de Berg en Thom Wessel. „Weinig eigenhandig geschreven, klopt. Kan gebeuren. De inspiratie moet er ook zijn.”

▲ De Stadskanaalster Will Stevens. Een doener die ook nog tijd heeft voor Groningstalige country & western. Met drie cd's.

Foto: Hans Banus

- als vanzelfsprekend haast - bij een muziekkorps en via playbacken, dans- en stemmingsorkesten, bands als The Music Sounds met onder anderen Henk Wijngaard, het hippieachtige Magic Moon en The Swingers, plus optredens met mensen als Vader Abraham, een drum-invalbeurt bij Johan en Henk, talentenshows, tot een shantykoor aan toe en veel meer van dat alles. Om uiteindelijk, na de grenzen en uithoeken van elk genre te hebben verkend, te eindigen bij Groningstalige country & western; het lijkt hem op het lijf geschreven, al blijft het een hobby.

„Op die manier is het leuk. Ik heb een prima baan en die voor de muziek opgeven is nogal een stap. Leven 'on the road' is zwaar, vergis je niet. Nee, de bakermat van de country & western, Nashville, heb ik nooit bezocht. Mijn vrouw Bouwina en ik, met een goede kennis, zijn vorig jaar

wel naar het westen geweest. Vanuit Vancouver met een auto het Canadese land door. Amerika had eveneens gekund, maar Canada is ongerepeter. Grootse natuur. Schitterend groen en uitgestrekt. En inderdaad, daar heb je zenders die 24 uur per dag country & western draaien.”

Hoewel ook graag in het Engels zingend, kan Stevens zijn ei prima kwijt in het Gronings; „Nieuw Buinen, waar de wieg stond, is Drenthe ja, maar bijna Groningen en ik voel me Groninger. Daarom was het zo aardig dat Ede Staal en Wia Buze furore begonnen te maken in de streektaal. Er lagen nog wat dingen op de planken en ik dacht: wat zij durven, durf ik ook. Zing je in het Engels, dan ben je een van de velen en kom je onderop de stapel. De omzet is kleiner in de streektaal; het publiek is wel binnen handbereik.”

GD 24-12-99

moet er ook zijn.

Met de ogen een beetje gesloten en over de vlakten turend, kun je de Groninger Veenkoloniën qua uitstraling misschien het best vergelijken met de Badlands. Een uitgestrekt en onherbergzaam gebied, gelegen in de Amerikaanse staten West- en Noord-Dakota en Noordwest-Nebraska. Leeg, dor en droog zover het oog reikt. De akkers in Oost-Groningen zijn uiteraard niet helemaal onvruchtbaar, maar de sfeer van verlatenheid is er wel degelijk.

En dus staat de country & western-cultuur er stevig in de aarde. Country line dance-groepen schieten als paddestoelen uit de grond, met bijbehorende uitspanningen, en Will Stevens merkt dat zijn albums 'heel aardig lopen'. „Waarschijnlijk omdat deze nieuwste 'way of life' staat voor gezelligheid”, verklaart de zanger de opmars, „hier gebeurt alles een beetje later dan elders in het land, maar het slaat wel degelijk aan. Trouwens, in het zuiden des lands zijn ze nog veel fanatieker.”

„Er is een warme sfeer. Eenvoudig vooral. Een beetje in de trant van: 'dou moar gewoon'. Geen poeha. Je kunt line-dansen, huppen en springen zoveel je wilt en stijldansen, of een beetje praten en drinken, onderwijl luisteren naar de muziek. Optreden doe ik regelmatig in Groningen, Friesland en Overijssel, met een iets hoger gemiddelde dan één keer per twee weken. Ook op bruiloften. Haha. Ja, de meesten weten dan dat ze een countryzanger hebben geboekt. En anders vertel ik ze dat wel.”

Een bliksembezoek in gedachten door de artiestenwereld van Groninger bodem doet aanvankelijk vermoeden dat Stevens de enige vertegenwoordiger van country & western is. Echter, als de hersencellen wat langer aan het werk worden gezet, komen we al op wat meer namen. Zoals daar immers zijn een Sacha Velt, die nu richting The States wordt gepromoot, een Monika Vegt en De Stroatklinkers, alhoewel dat meer 'bluegrass' is.

Geboren zijn in een verkeerde tijd is misschien een al te stellige bewering, maar Will Stevens heeft iets met de wereld van cowboys, indianen en het Amerika volgens country-groten als Don Williams, Merle Haggard, Alan Jackson en Garth Brooks. Eigenlijk al zijn hele (muzikale) leven.

Vader was bandlid van The Melody Players en de jonge Will betrad vanaf zijn vijftiende tal van podia. Beginnend